

Stejně ocenění
Stieg Larsson, Jo Nesbø
a Jussi Adler-Olsen

VÍTEŽ GLASS
KEY AWARD

Thomas Rydahl
POUSTEVNÍK

„Erhard Jørgensen, neotřelý
protagonista s lidskou tváří,
naprosto strhující četba.“

Guardian

Mladá fronta

MLADÁ FRONTA

Thomas Rydahl
Poustevník

Thomas Rydahl
POUSTEVNÍK

Mladá fronta

Přeložil Robert Novotný

Eremitten © Thomas Rydahl first published
by Forlaget Bindslev, Denmark, in 2014.

Published by agreement with Nordin Agency, Sweden & Busch Agency, Denmark.
Translation © Robert Novotný, 2017

Citát z povídky Sira Arthura Conana Doylea Strakatý pás
je převzat z překladu Zory Wolfové.

ISBN 978-80-204-4769-2 (pdf)

LUISA

31. PROSINEC

1

Na silvestra se Erhard pod vlivem trojitého lumumby rozhodne, že si najde novou přítelkyni. „Novou“, to možná není to správné slovo. Nemusí být nová, pěkná, milá ani zábavná. Stačí, aby byla vřelá. Prostě jedna z takových, co umějí šukat po domě. Možná mu zazpívá písničku nebo mu vynadá, že rozlil kakao po podlaze. Co on může chtít? Moc ne. A co může nabídnout ženě? Moc ne. A snazší už to nebude. Ona taky bude muset za pár roků mít chuť vylívat mu nočník, holit ho a stahovat mu po celém dni v autě boty, pokud vůbec ještě bude moct jezdit. Za pár roků.

Svah hory několik metrů od domu zmizel. Tma je naprostá. Pokud Erhard nevstane a vydrží sedět dlouho, uvidí najednou hvězdy. A pokud vydrží ještě déle, uvidí tenký, stále silnější závoj padajících hvězd. Ticho poroste, pokud se to tak dá říct. Bude růst jako tóny nicoty, která přehluší teplo dne nařikající v kamelech, neustávající C dur větru, bas vln bušících do pobřeží i krev, která jím pomalu protéká. Ticho, při kterém by se do nového roku nejradši probřečel. Ticho tak přesvědčivé a syté, že splývá s nocí a s jeho otevřenýma očima, jež mu připadají zavřené. Právě to na tomhle domě miluje. Nikdy sem nikdo nepřijde. Jenom on. A Laurel a Hardy. Teď se objevují hvězdy. Jsou tam odjakživa, ale teď přicházejí až k němu. Nejdřív vidí všechny tečky, potom

všechna souhvězdí, Orionův pás a galaxii, která vypadá jako starý děrný štítek se vzkazy z velkého třesku.

Od poslední je to sedmnáct let a devět měsíců.

Cítí Beatrizin parfém, který mu takříkajíc vězí v košili přesně tam, kde se ho dotkla odpoledne, když se loučili. Navrhla, že by mohl být večer s nimi. Jemu se to zdálo upřímné jen zpočátku... ne... spíš tak ze čtvrtiny. Mám nějaké plány, řekl otráveně, jak to dokáže říct jen starý chlap. No tak, zkusila to znovu a mile. Ne, díky, je to na mě moc fajnová společnost. A taky to moc fajnová společnost byla. Ona na to nic neřekla. Namísto ní řekl Raúl: Vždyť ty jsi jeden z nejfajnovějších lidí, co znám. Ale víc už o tom nemluvili, a když začali vytahovat sklenky na šampaňské, políbil Erhard Beatriz, popřál jí šťastný nový rok a šel po schodech dolů a ven. Vyprovázel ho Raúl. Buen viaje, řekl Erhard, když stáli dole na ulici, kde se hemžilo víc lidí než jindy. Prodavač tašek Silón odnaproti na ně oba, a hlavně asi na Raúla, jehož všichni znají, volal „Šťastný nový rok“. Erhard šel k autu a pocítil osten, co na silvestra cítí vždycky. Další rok, který utekl jako ty ostatní, a další rok, který na sebe nechává čekat.

Na zdraví, kamaráde. S koňakem je to dobré. Pálí to celou cestu až do žaludku. Noc je vlhá. Tělo mu celé žhne. Možná proto, že myslí na Beatriz, na ono temné místo přesně tam, kde se jí prsa rozdělují a ztrácejí se v blůze, přesně tam, odkud vychází její vůně. Sakra. Snaží se na ni nemyslet. Na ni časem plýtvat nebude.

Dcera kadeřnice. Na tu myslet může. Na té něco je.

Nikdy se s ní nesetkal. Viděl ji jenom jednou a ještě z dálky. Často se díval na její fotku na stěně v kadeřnickém salonu. Myslí na ni. Myslí na obyčejné události. Na drobné scény, jak ona vchází do kadeřnictví a zvonek nad dveřmi bimbá. Myslí na to, jak jí a ona sedí u stolu naproti němu. Nebo stojí v kuchyni, v jeho kuchyni, a vaří jídlo na sporáku, na kterém to kouří a prská. Ve skutečnosti je až moc mladá a zajímají ji věci, kterým on nerozumí. A není zrovna jeho typ. Co on může říct, aby to zaimponovalo

mladé ženě? Určitě se jí vůbec nechce vařit. Určitě radši sedí s telefonem v ruce a povídá si s kamarády, tak jako všichni mladí. Možná pojídá nudle z papírové krabičky a kouká u toho do počítače. Na fotce v kadeřnictví je to teenagerka a nevinnost sama, s kudrnami po celé hlavě a velkými, maskulinními brýlemi. Není hezká, ale nedá se na ni zapomenout. Teď jí je nejmíň třicet a zřejmě je milá i bystrá – podle její matky, které on samozřejmě nevěří. Když ji tehdy viděl na ulici, poznal její světlé kudrnaté vlasy. Přecházela ulici s rovnými zády a kabelkou přes rameno jako opravdová žena a musela se dát do běhu, protože se velkou rychlostí blížilo auto. Nebyla elegantní, spíš trochu nemotorná. Neví, proč na ni tolik myslí. Možná to prostě je ostrovem, který se do něj zažírá. Hvízdodem větru kolem kamenů a nároží. Je to jako tón samoty, ustavičně znějící v klavíru.

Může za to Petra. Její nezdravě vysoký hlas, který pacifikuje zákazníky v kadeřnickém křesle a vylučuje hovor, protiargumenty a rozumné myšlenky, když se lidé koukají do magazínu nebo si čtou článek o ostrovním fotbalovém mužstvu. Má v sobě jakousi tvrdost, pro ni je láska něco, co se dá z druhých vymáčkout. Bez ustání mluví o dceři, škrábe dlouhými nehty Erharda na hlavě a povídá, že dcera se přestěhovala do bytu, že si koupila malý skútr, že má nového zákazníka, že nechala přítele, že ona, tedy ne dcera, by chtěla nějaká vnoučata, a tak dále. A před několika měsíci najednou řekla: Kéž by si ta moje holka našla někoho, jako jsi ty. Tak to řekla a dívala se na něj do zrcadla. A potom: Ona není stejná jako ostatní děvčata, no ale to nejsi ani ty. Tomu se chvíli smáli. Hlavně Petra.

Erharda ten návrh úplně vyděsil. Tohle mu jen tak říkat nemůže. Mávat mu pod nosem vlastní dcerou. Znamená to, že by ji měl někam pozvat? Neví snad Petra, jak mu ve městě říkají? Copak si nevšimla, že mu chybí prst? A co věkový rozdíl mezi nimi, copak na takové věci ona jako matka vůbec nemyslí? Je mezi nimi nejméně třicet let, vždyť on je stejně starý jako Petra, dokonce starší. Ale ta symetrie se mu zamlouvá. Generace, které sahají zpět a vytahují

další generaci; Escherovy kresby kreslířovy ruky, která kreslí sebe samu. Pět prstů na jedné ruce a pět prstů na druhé. 5 + 5.

Kéž by si holka našla někoho, jako je on, tak to řekla. Někoho, jako je on.

Ne jeho, ale někoho, jako je on.

Co se v tom skrývá? Tvrzení, že takových, jako je on, se najde hodně? Jeho kopií, které téměř po generaci dělají pořád to samé, neuhnou a na nic se neptají. Někoho, jako je on, vítr z prdele světa, co se dneska objeví a zítra je zase pryč, a zůstane po něm jen vzpomínka na smrad.

Z města se ozve rána z nějaké pyrotechniky.

Možná by to měl prostě udělat teď hned? Zastavit se u ní s autem a někam ji pozvat? Právě teď? A bude to mít za sebou. Ví, že z něj mluví ten lumumba. Ví, že bude mít odvalu nanejvýš dvě hodiny a pak se připlíží skutečnost. Je čtvrt na jedenáct, ona možná je někde na večeri se spoustou mladých mužů, kteří toho vědí zatraceně moc o počítačích. Ale co když sedí doma jako on – a dívá se na tu příšernou show v televizi, co dávají každý rok. Její matka mu několikrát říkala, kde ten byt je. V novostavbách na Calle Palangre. Hned naproti hračkářství. Nic by se asi nestalo, kdyby se podíval, jestli je doma. Třeba by se mohl mrknout, jestli se v bytě svítí, jestli tam je zapnutá televize a září do tmy.

Opře se o stěnu domu, najde na šňůře sušáku tuhé kalhoty a otvory v nich prostrčí nohy. Někde ve tmě utíkají od domu jeho kozlové.

2

Jede do města Alejandrovou stezkou.

Po té stezce by jezdit neměl. Ničí se na ní auto, už dvakrát dával opravovat nápravy a pokaždé ho mechanik Anphil varoval. Nejezdíš přece Severní cestou, že ne? Ani Alejandrovou stezkou?

Tohle auto to nesnese. To by sis musel koupit montero nebo některý z těch nových meďáků, ty to snesou, ale tohle auto ne. Ale montero on nechce a na nový mercedes nemá peníze, a i kdyby peníze měl, nový mercedes by nechtěl; chce si nechat ten svůj z Maroka, se zažloutlými sedadly a pomalou akcelerací. Přesto jede Alejandrovou stezkou. Projíždí kolem Oliviiina starého domu, kam se nastěhovali surfaři, prkna mají položená na střeše a ve tmě je vidět jejich vlajka, růžové kalhotky visící na konci dlouhého klacku trčícího z chýše ven. Bydlí tu dva kluci a jejich kamarádi. Občas sedávají poránu venku, když jede kolem, a kouří tabák z velkých dýmek, mávají a div u toho neumírají smíchy. Jsou zhulení jako otrávené kozy, a kdyby ho napadlo zastavit, nedokázali by z těch nafukovacích sedaček vstát. Teď v chýši nikdo není, nesvítí se tam, asi jsou někde venku, na pláži nebo ve městě.

Přijíždí k zatáčce u pobřeží. Ta zatáčka je fantastická. Hlavně když v sobě má lumumby až po krk a cítí levný koňak až v konečcích prstů. Cesta je plná mělkých děr a drobného kamení. Celá karoserie se třese. Auto se dostává do smyků, když jede přes sedmdesát, a šimrá to tak, že se neubrání úsměvu. A taky pšouká, to tak legrační není, ale nemůže si pomoci, už na tom takhle je pár let. Stačí, aby maličko zařal břišní svaly, a ze střev mu do kalhot vletí kapsa vzduchu, bolí to a zároveň to je osvobozující. Pak cesta vede z kopce a zatáčka udělá poslední kudrlinku. Ve světle vidí, že uprostřed cesty stojí koza, objede ji a dívá se po ní ve zpětném zrcátku. Vypadá to na Hardyho, ale ten to určitě není, tady ne, takhle daleko od domu. Koza už zmizela ve tmě.

Tak ho to zaujme, že si nestačí všimnout protijedoucího vozu dřív, než ho na uzounké stezce mine. Jsou z toho vlastně jenom zvuky. Suché skřííp. Kovový stín podél auta. Boční zrcátko rozplácnuté přes okénko.

„Hovado pitomý,“ vykřikne ke svému vlastnímu překvapení dánsky. Nadávat, to člověk asi nezapomene. Jede zatáčkou dál, druhé auto už je z dohledu, červená zadní světla zmizela

do noci. Ani se nevyplatí zastavit a obhlédnout škody. Stáhne okénko a narovnává zrcátko. Sklo je roztržštěné a osm jako vlas tenkých prasklin ukazuje směrem dolů.

Černé montero. Zaručeně bonviván Bill Haji, co bydlí nahore ve vile podobné ranči, chová koně a je známý tím, že po Alejandrově stezce jezdí drsně a rychle, jako by mu za zadkem hořelo moře. Erhard by měl mít srdce až v krku, ale má ho tam, kde ho mít má, utlumený lumumbou a nervózní z vyhlídky na setkání s dcerou kadeřnice.

Jede po stezce do Corraleja. Z asfaltu stoupá teplo. Mladí lidé v malých autech troubí a zpívají. On si to valí po Avenidě a dolů k přístavu a zaparkuje v Calle Palangre. Nechává auto všude, kde se dá.

Hodlá jít k dceři kadeřnice. Zaklepe na dveře. Už teď je celý rudý a stydí se před jejíma očima, až ho přede dveřmi uvidí. Dobrý večer a šťastný nový rok, řekne. Viděl ji. Viděl jsem tě na obrázku, u tvé mámy. Co když má na sobě takové ty letní šaty s vytahanými ramínky, která pořád padají. Kčertu s tím, že má brýle. On není vybíravý.

Když ale přijde ke hračkářství a podívá se nahoru k bytům, je ve všech třech patrech domu zhasnuto. Ona určitě sedí u televize. Pije bílé víno a doufá, že se někdo zastaví. Erhard si musí dát drink. Něco kurva silného. Potřebuje si svlažit krk, aby se rozmluvil. Tohle je k ničemu, jen tak tu stát a civět jako pitomec, jako *extranjero*. Jde ulicí nahoru a zahne do Via Ropia. Směrem k Centro Atlantico. Tam to žije všdycky, hlavně turisti, lidi, které nezná. Vejde do Flicks a zamíří k barovému pultu. Objedná si Rusty Nail a zaplatí rundu i těm dvěma pánům v rohu. Nejsou na městský život zvyklí, jsou to pěstitelé oliv, co vyrazili za ženskýmá. Krčí se tu za palmou a tisknou se k sobě, zoufalí jako myšky, a skoro je není vidět.

Zbývá osmnáct minut. V televizi na zadní stěně baru jsou vidět záběry z Times Square, ohňostroj nad přístavem v Sydney, dlouhé ručičky Big Benu potkávající se na dvanáctce. Barman na hosty volá, jestli jsou připravení na nový rok. Zní to tak slibně, tak prostě. Jako by člověk nechal všechno staré za sebou a vzal si s sebou do nového roku jenom to nové. Nové, to mu nic neříká. Nové, to není pro něj. On nic nového nepotřebuje. Nic nového nechce. On jen chce, aby se to staré chovalo pořádně. Sedmáct minut. Pořád to může stihnout, zazvonit u ní a popřát jí šťastný nový rok. Možná je v negligé, či jak se tomu říká, sedí u televize, popíjí bílé víno a dívá se na staré díly *7 vidas*, které všichni milují. Má mokré vlasy, dala si chladivou koupel.

Lidi se hrnou ven na ulici. Div ho nesrazili ze židle. Zaplatí bankovkou a uvědomí si, proč nechodí do doupat pro turisty, kde za whisky a Drambuie chtějí přes dvacet eur. Jde s davem ven a kráčí zpátky ke Calle Palangre. Namíří si to přes ulici a vejde do domu. Je to stavba z časů generála Franca, schodiště je jednoduché a kobaltově modré. Dojde do prvního patra a přečte si jména na všech třech dveřích. Z bytů zní hlasitá hudba, ale žádná Luisa ani L. tam není.

Jde dál nahoru. V nemocničním světle na schodišti stojí líbající se pár, ale když Erhard prochází kolem nich, přestanou a jdou zahanbeně po schodech dolů.

Chvíli zůstane stát, aby se nadechl, kouká se na jmenovky a pokračuje do posledního patra. Tři patra, na každém troje dveře, celkem devatery dveře.

Ve třetím patře bydlí nějaký Federico Javier Panôs a jistý Sobrino. A uprostřed Luisa Muelasová. Jmenovka je velká a pozlacená a jméno je napsané těžkými písmeny v kurzivě. To jistě dostala od Petry a jejího muže. Je to takový tradiční dárek od rodičů, když se třicátníci stěhují z rodného domu.

Zdá se, že za všemi dveřmi je ticho. Přiloží ucho ke dveřím bytu Luisy Muelasové a skoro si přeje, aby nebyla doma. Ale ozývají se tam slabé zvuky, šramot, skřípot, mumlání, možná je to jen televize.

Narovná se a zabouchá svou lepší rukou, pravou, do plochého kusu dřeva nad špehýrkou. Je za čtyři minuty dvanáct. Možná se jeho bouchání ztratí v novoročních zvucích města.

Najednou ve štítku na dveřích spatří tvář.

Je rozpadlá, prosící, zmatená. Dominují jí dvě oči, obklopené hromadami vrásek a opotřebovanou pletí, a je ohraničená unavenými vousy. Je to zoufalá tvář. Vidí v ní lásku a žal, desítky let údivu a alkoholu. Vidí v ní cynického pozorovatele, hodnotícího a soudícího. Je strašlivě pokroucená, je těžké do ní proniknout, snést ji, milovat ji. Nejhorší na tom ale je, že ta tvář je jeho. Vidí ji jen ve zpětném zrcátku v autě, v pokřivených zrcadlech nad zničenými umyvadly na veřejných záchodcích, ve výkladní skříni obchodu, ale nejradši ji nevidí. Lze se jí zeptat jen na jednu věc.

Co můžeš nabídnout?

Nic ve skutečnosti není děsivější než tohle. Než setkání. Okamžik, kdy se člověk v životě nakloní dopředu. A řekne: Já tě chci. Okamžik, kdy náhodnost pomine a člověk zaujme stanovisko ke světu kolem sebe a požádá někoho jiného, aby ho přijal. Okamžik, kdy dvě bubliny prolomí zrcadlo a stane se z nich jedna. Nestane se to při polibku ani při sexu, ani když člověk toho druhého miluje. Stane se to v té strašlivě vteřině, kdy se člověk odhodlá k šílenému tvrzení, že svou přítomností může druhému člověku něco dát.

Teď za dveřmi slyší zvuky. Zní to jako nohy v ponožkách. Už jdu, říká nějaký tenký hlas. Je za dvě minuty dvanáct.

On nemůže, prostě nemůže. Nakloní se, podívá se na schody a sune se dolů. Dolů, dolů. Slyší, jak se v nejvyšším patře otevírají dveře. Haló, říká hlas. On jde kolem ostatních dveří, za nimiž hraje hlasitá hudba, a ven. Na ulici. Klopýtá chvatně pryč podél zdi jako potkan a šikmo přes ulici k autu. Na Calle Palangre je teď

plno lidí, hned u auta stojí společnost mužů s doutníky a holčiček sedících obkročmo na skútrech se sklenkami šampaňského v rukou.

Z bytů nad ním mluví lidé k těm dole. On se nasouká do auta a vymotá se ven z parkoviště. Jede jednosměrnou ulicí mezi davy lidí. Nějaká partička se s ním chce svézt, nevšimli si, že ceduli má zhasnutou, ale on nechce. Jejich ruce na okénku a žadonící oči jsou mu lhostejné. Šťastnej novej rok, ty sráči, volá za ním mladá holka se stříbrnou buřinkou na hlavě.

Jede ze světél města ven do tmy. Šedá cesta zmizí a stane se z ní bledá stezka. Zašlápne vrzající pedál svého starého meďáka až do podlahy. Do podvozku mlátí šterk ze stezky.

Obraz dcery kadeřnice, jak otevírá dveře, se mu vrátil jako výsměch. Teď ji vidí v ponožkách – s rozčuchanými vlasy a skleňičkou whiskey likéru v ruce. Takový obrázek si může představovat jenom nadržžený chlap. To je jedna z věcí, kterou na stárnutí nenávidí. Posun od mládí a jeho tělesnosti bez ducha k čistému duchu bez těla. K bodu, kdy nejlepší okamžiky sestávají jen z myšlenek na to či ono, z představ o budoucnosti, z dávných vzpomínek. Už skoro osmnáct let si představuje blízkost ve vztahu s ženou. Představuje si ji. Představoval si ji, i když byl s Anetou. Tehdy ta blízkost jen měla konkrétnější podobu, tehdy vypadala jako blízkost ve vztahu s kýmkoli jiným než s ní – až do chvíle, kdy už v její blízkosti nebyl.

Noha se mu přesune z plynu na brzdu. V kuželu světla před sebou spatří uprostřed cesty nějakou obrovskou krabici.

MALÍČEK

1. LEDEN — 13. LEDEN

4

Nejprve ho napadne, že na zem spadl nějaký satelit, a pak kouká, že to je auto obrácené na střechu.

Do hajzlu, nějaké montero, černé montero jako to Billovo.

Je to to Billovo.

Nějakých čtyři sta až pět set metrů od místa, kde se míjeli, ale jak je to dlouho? Hodinu? Nedokáže si v čase udělat jasno. Možná se mu ty Rusty Nails, co vypil, přece jenom vrazily do palice.

Vypne motor. Světla nechá svítit, aby na to auto viděl. Slyší moře a tiše odfukující motor svého meďáka. Prach se snáší k zemi.

Chystá se zapnout dorozumívací zařízení a oznámit to na dispečink, nic lepšího asi udělat nemůže, ale zaslechne nějaké bouchání, jako by se někdo snažil dát o sobě vědět nebo se dostat ven. Vystoupí z auta. Řekne nahlas Billovo jméno. Volá, jako kdyby se znali. Bille. Skoro se neznají. Billa Hajiho znají všichni. Rtuťovitý, nesnesitelný člověk. Nikdy nespočine v klidu, pořád je na cestě někam pryč nebo zpátky. Erhard ho párkrát vezl. Poprvé to bylo do nemocnice. A poté vždy na objednávku. Dvakrát ho odvážel z letiště domů do jeho vily, několik kilometrů odsud; Haji přijel z Madridu se čtyřmi či pěti kufry a mladým klukem, který se zdál unavený. Kufry měl v obou

případech stejné, ale kluk byl pokaždé jiný. Erhard se nestaral o fámy a o to, jaký Haji vede život. Do takových věcí se člověk nemá míchat. Pokud tedy těm klukům je osmnáct a můžou si svobodně vybrat.

„Bille,“ řekne znovu.

Auto je kolem dokola pomačkané. Asi se kutálelo pěkný kus cesty. Do prdele, montero. Je to jenom japonská lepenka. Po cestě se táhne dlouhá stopa skla. To naznačuje, že auto se smýkalo po boku. Volá znovu, jde okolo auta a dívá se dovnitř tam, kde možná bylo čelní sklo, ale spíš asi boční okénko. Sklání se a dívá se dovnitř. V autě nikdo není. Bill ani žádný z jeho kluků. Erhard si s úlevou oddechne. Přestože Billa Hajiho moc rád nemá, měl strach, že ho spatří zmáčknutého mezi volantem a zadním sedadlem jako nacucané klíště. Auto je prázdné, dveře – jedny z nich – jsou otevřené a visí na pantu. Možná šel pro pomoc nebo ho odvezla sestra, která vždycky je v jeho těsné blízkosti, když ho člověk vidí ve městě nebo v La Marquesině. Erhard se ohne a sahá na auto. Pořád je teplé.

V tom okamžiku tma i auto zmizí a celé nebe se otevře, s odstíny zelené a skvrnami azurové a purpurové, jako by se po něm ohlížely stovky očí.

5

Nad ním to práskne. Erhard se přes auto podívá na oblohu. V úsečné kadenci se ozývají další rány, jeden za druhým se objevují třpytivé pruhy. Nejprve si řekne, že to jsou nouzové světlice z nějaké lodi. Pak si uvědomí, že je Nový rok, že se dívá na proud raket z města. Když si jeho oči opět zvyknou na tmou, všimne si, že hned před ním se něco pohybuje.

Tam, kde býval výfuk, sedí na autě pes.

Jsou tam dva.

Dívají se na něj jako dva roztomilí pejsci na procházce. Jsou to ale divocí psi. Nikdo neví, odkud se berou. Možná z Corraleja, jedenáct kilometrů odtud. Jsou to krásná zvířata, jak tam sedí nebo když v měsíčním světle běhají po okrajích skal. Za denního světla jsou vychrtlí a ošuntělí jako staré koberce. Jsou utrpením pro všechny, kdo chovají ovce a kozy, a mladí muži si z nich dělají terč a střílejí po nich z korby nákladáků, aby se nenudili. Přesto těch psů tak či onak přibylo. Erhard hádá, že jich tam ve tmě sedí deset až patnáct. Možná Bill Haji jednoho z nich přejel, třeba právě proto se s autem převrátil. Jeden ze psů slintá. Erhard se podívá dolů mezi jeho přední nohy.

Přestože většina obličejů je pryč, pořád se ostatky Billa Hajihů dají poznat. Není co zachraňovat. Snad už byl mrtvý, než si ho psi vzali. Jeho proslulé licousy vypadají jako králičí kůže naruby.

Pak si ho všimne.

6

Leží hned za levým předním kolem, v hnědé tmě. Erhard ho vidí jen proto, že se trošičku zatřpytí pokaždé, když na nebi vybuchnou rachejtle. Zpočátku mu není jasné, co že to tam vidí. V tom odlesku je teplo, žhne to jako jantar. Odhaduje, že to je něco měděného nebo pozlaceného, snad něco ze slunečních brýlí nebo kousek přetrženého kabelu. Na okamžik ho napadne, že to je zlatá plomba, a pak si všimne nehtů a malých záhybů kolem kloubu. Vidí, jak je široký prsten ověčený masem.

Je to Billův snubní prsten. Na Billově prsteníku. 10 minus 1.

Nechce se mu jít okolo auta, a tak po něm sáhne. Neví ani, jestli na prsten dosáhne, leží půldruhého metru či dva od něj na druhé straně vozu. Natáhne paži přes podvozek, ale oba psi zvednou hlavy od žrádla, jeden vycení zuby a strčí přední tlapy pod tělo, připravený ke skoku. Erhard by možná přece jenom

stihl ve tmě prst popadnout, ale každopádně by mu na ruku skočil pes.

Jde pomalu zpátky ke svému autu a zapne dálková světla. Nejprve s nimi několikrát zabliká, až psi vstanou a podrážděně se na něj podívají. Potom položí ruku na střed volantu a opře se o něj. Auto párkrát zatroubí tak řezavě, že by většina lidí asi řekla, že se to k mercedesu nehodí. Drží klakson stisknutý, dokud oba psi na druhém autě otráveně jako narkomani neseskočí a neodšourají se několik metrů do tmy.

Ve svitu dálkových světel pospíchá Erhard k druhému autu. Běží tak rychle, jak jen může. Už je to několik měsíců, možná rok, co běžel naposledy. Je to jen několik málo metrů, ale má pocit, jako by to trvalo až moc dlouho. Připadá mu, že psi si toho už všimli a vrhají se zase k autu. Zdá se mu, že ho nohy neposlouchají a za jeden večer ho až tam a zase zpátky nedonesou. Nedosáhne přes auto tak daleko, jak by si přál. Visí přes okraj převráceného montera a sahá po prstenu. Je to sotva půl metru.

Leží těsně u toho, co zbývá z Billovy hlavy a tváře, a skrz tu červenomodrou hmotu vidí do jeho otevřených, ale vyhaslých očí.

Najdi toho chlapce.

Ta věta zní přes ten randál z rachejtlí tak jasně a zřetelně, že Erhardovi se na okamžik zdá, že v autě pořád funguje rádio. Nebo že možná jeden ze psů, co on sakra ví, najednou začal mluvit. Podívá se do těch očí znovu a připadá mu, že ta věta nejspíš vychází z nich, z onoho temného kroužku v oku, který pomalu tuhne. Slyšel ten hlas už dřív. Zná jej. Možná je to hlas Billa Hajiho. Možná je to jen něco, co bůhvíproč nahlas řekl on sám. Ani si nepamatuje, co říkal; pamatuje si jen, že to byla slova prosebná.

Znovu se podívá na prst, chytí se nějakých výstupků na podvozku a vytáhne se nahoru a dopředu. Auto je pořád teplé. Nepálí, ale hřeje jako skála. Ohňostroj odeznívá, nad pobřeží vystřelují úplně poslední pozdrav, zelený, stříbrně prskající vzor. Rozhostí se ticho. Ne naprosté. Motor vrní. A naříkavý štěkot

psů přerostl v nadzvukové kňučení – hned po tomhle zvuku určité přijde zuřivost. Dole hned před autem je slyšet šramot. Erhard se na bříše pošoupne dopředu, natáhne ruku a popadne prst. Je studený. Hrubý. A nádherný.

9 + 1, pomyslí si.

7

Erhard utíká zpátky ke svému vozu, vrhne se na přední sedadlo a zabouchne dveře. Od chvíle, kdy spatřil převrácené auto, si připadal úplně střízlivý, skoro jako by ho trápila kocovina, ale teď se opilost jako mávnutím proutku vrací. Připadá si jako na houpačce, ale taky je bizarně rozjařený a je mu jaksi veselo.

Jako by jeho oči, tělo a mysl ve zkratu počítaly. Jeho vlastních devět prstů a jeden prst Billa Hajiho dává dohromady deset prstů. Probouzí to v něm radost, která se mu rozlévá až do břicha a vlastně až do pindoura, jako by to pomohlo jeho libidu, že se stal majitelem nového prstu. Ví, že to je špatně, ví, že si to namlouvá, ale i když to není jeho prst, připadá si díky těm deseti prstům celý jako už dlouho ne. Tak jako ztráta jeho vlastního prstu před osmnácti lety znamenala zavržení a vědomý odečet, s tímto prstem se vrací rovnováha.

Ve tmě si stáhne ponožky, jde si lehnout a v hlavě mu hučí. V generátoru došel benzin, protože ho před odchodem zapomněl vypnout. Zítra, zítra se na to podívá. Je ticho, ale když se vítr otočí, zní to, jako by kňučeli psi.

Když ho sežerou, nebude co pohřbívat. Když nebude co pohřbívat, nebude mrtvý. Billova sestra, drsná tetka, která vypadá jako chlap, se bude muset loučit s prázdnou rakví.

Prst na ruce, na ruce Billa Hajiho, který ho jednou zastavil na hlavní ulici. Jeho příteli se udělalo špatně. Bill o něj pečoval

celou cestu do nemocnice. Erhard si to nejlíp pamatuje podle té jakoby melounové vůně a paklíku pětiseteurovek, kterými chtěl Bill platit. Erhard musel utíkat do kiosku a rozměnit to. Prst. Billova ruka. Billovy licousy. Ty na tom chlapovi byly nejirš-tější.

Erhard šmátrá ve tmě a najde telefon. Stalo se neštěstí. Pospěšte si, říká. Jako by nechával vzkaz. Udá adresu, snaží se změnit hlas, aby zněl víc španělsky. *Los perros se lo han comido*. Snědli ho psi. Tomu chlapík na druhém konci tak docela nerozumí.

„Jak se jmenujete? Můžu se zeptat, kdo volá?“

Dlouho je ticho. Erhard to chce ukončit, ale nemůže ve tmě najít tlačítko. Sahá po točitém kabelu až ke stěně.

„Haló,“ říká muž.

Erhard stiskne tlačítko a hovor přeruší. Znovu se rozhostí šokující ticho. Zůstává jen vítr šustící po kamenech. Nad ostrovy už se uvelebil nový rok. Erhard má prst pod polštářem jako minci pro štěstí.

8

V úterý vstane brzy, a než se přihlásí na dispečinku a vezme první zákazníky, vyrazí si na projíždku. Vždycky nejdřív jede do rybářské vesnice Alapaqa, kde křičí racci a podává se tam nejlepší káva na ostrově. Aristide a jeho žena Miza si ji sami praží a melou ji ve starém arabském mlýnku, který zabírá celý psací stůl a patřival Mizinu otci. Káva je skoro šeríkově fialová a sladká. Nejlepší na ostrově. Přestože se nedá říct, že Erhard vyzkoušel všechny podniky, kde na ostrově nabízejí kávu, určitě jich vyzkoušel většinu.

„Vypadáš dneska čile,“ řekne Miza. Erhard krátce pozdraví její sestřenici. Ta dočasně u Mizy bydlí a do kavárny chodí bosa. Je to motorkářka s nevymáchanou hubou. S tím by on nedokázal žít, ale líbí se mu její vlasy. Když stojí zády k němu, dívá se jí

na ně. Má je tmavé a dlouhé až po stehna. Erhard pije kafe a ona povídá o nějakém kulturistovi jménem Stefano. Podle Erhardova názoru to není příjemný chlap, ale ona se Erharda na jeho názor neptá. Neptá se na nic. Mluví o tom, že ten kulturista má slepičí mozek, o televizi, kterou rozmlátil, a o strašné spoustě peněz, co utratil za nějaké odporné ženské v jednom baru v Puertu. Miza v kavárně uklízí, poslouchá a podívá se na Erharda. Její pohled říká, že ženy možná ne vždycky jsou to nejlepší.

Možná to nejlepší nejsou ani muži.

U Mizy taky mají koupelnu, kde se Erhard myje. Je to kůlnička, ve které rybáři oplachují a suší velké ryby, ale postupně se z ní stala jakási veřejná sprcha pro surfaře, rybáře a jednoho taxikáře, který nemá doma koupelnu. Když má štěstí, žádné ryby tam nejsou. Dneska tam visí velký mečoun, tlamu má propíchnutou hákem.

9

Vydělá bezmála sto dvacet eur. Jde to dobrým tempem, zákazníci se objevují zrovna tak rychle, jak je vysazuje. Prst si netroufá vytáhnout, má ho jen tak v kapse. Zkoušel z něj stáhnout prsten, ten je mu lhostejný, ale nejde s ním hnout, zadírá se do kosti. Bill Haji nebyl tlustý, ale prsteník mu buď otekl, nebo časem tak zmasitěl, že prsten je v jedné rovině s kůží. Erhard si představuje, jak si mladý Bill kdysi prsten nasazoval. Až se prst trochu seschne, možná ho dokáže z prstenu vysoukat. Jen aby se prst nezlomil vejpůl nebo se nerozdrolil jako suchá hlína.

Po siestě si to Erhard valí do Villaverde. Zaparkuje na klidné cestě za bílým palácem Aritzových. Každý rok pár dní po silvestru mají Aritzovi návštěvu z pevniny a jejich malá neteř Ainhoa hraje Gershwinu, vždy koncert F dur.

On tam je půl hodiny předtím a ladí křídlo, ženy na terase pijí šampaňské a muži koukají do Steinwaye a pronášejí komentáře.

Ne k Erhardovi, nýbrž mezi sebou. André Aritzta je přátelský chla-
pík, kterému táhne na padesátku a má nezvykle silné brýle. Ale
od té doby, co se Erhard uřekl, že o počítačích nic neví a ani se
o ně nezajímá, je André vůči němu chladný. Zjevně vydělal jmění
na něčem, co souvisí s počítači, loďmi a navigací. Těchhle zbo-
hatlíků se tu objevuje pořád víc. Jsou to podivní muži bez páteře
a s mladšími ženami, které se jim starají o domácnost, a děti mají
jako trofeje.

Dnes kolem klavíru stojí tři takoví pidlooci vynálezečtí týp-
ci, ukazují dolů do skříně na kladívka, která se pohybují nahoru
a dolů, a o Erhardovi, který stojí hned vedle, mluví jako o ladiči
pian. Švagr vypráví o něčem v mobilním telefonu, co dokáže kla-
vír naladit. Je to moc šikovná věc, říká, kolik tě vlastně ten ladič
klavírů stojí? André Aritzta odpovídá: Za tak málo je to až moc. Tak
si stáhni tu aplikaci, povídá švagr, ta stojí sedmdesát devět centů.
Muži se smějí. Ten chudák bude brzy bez práce, říká nejmladší
vynálezce. Erhard má hlavu až dole ve skříně a v ruce ladicí kliku.
Takových věcí slyší spousty. I za volantem taxíku.

V kapse cítí prst. Vlastně ho ani necítí, jen ví, že ho tam má.
Prst mu vnukne podivné nápady. Vzbuzuje v něm chuť vyrvat
z toho zpropadeného klavíru struny a hrát etudy tak, že by do klá-
ves mlátil hlavou Andrého Aritzty. Ale taky v něm vzbuzuje chuť
nechat to být. Zůstat v klidu a nemarnit svoje příležitosti.

Reina Aritzová se snaží shromáždit společnost v jídelně, kte-
rá se nachází vedle za několikerymi zavřenými posuvnými dveř-
mi. Celý dům je cítit převařeným humrem. Erhard si dává načas,
než je hotový, a společnost se chystá do jídelny, pije šampaňské
a postává u oken s výhledem na záliv a moře. Erhard seběhne
dolů do kuchyně a umyje si černé ruce a pak jde do haly a hlavní-
mi dveřmi ven. Než se dveře stačí zavřít, vzpomene si na peníze
v obálce na malém příborníku. Vždycky leží tam. Sto eur. Klid-
ně by se bez nich obešel. Když tam tu obálku nechá ležet, ukáže
Andrému Aritzovi, že to nedělá pro peníze. Že si ty komentáře
za těch pár drobných líbit nenechá. Ale vypadalo by to, že na ty

peníze prostě zapomněl. Neozval se, když o něm ošklivě mluvili, a budou si myslet, že ladič pian, ten zmatený chudák, na svoje peníze zapomněl, a možná se mu budou smát ještě víc.

Sakra, to ne. Jde zase nahoru kolem jídelny a slyší, jak Reina diriguje hosty kolem stolu a říká mužům a ženám, kam si mají sednout. Volá na Andrého, ale ten neodpovídá. Erhard vezme obálku z příborníku a rychle se podívá škvírou ve dveřích do obýváku, kde se neteř opírá o křídlo a kouká se z okna. André Aritzta stojí vedle, trochu moc blízko u ní, ústa trochu moc vysoko u jejího ucha. Dívá se na ni, jako by očekával nějakou reakci, ale jeho ruka se sune nahoru po jejím stehně a tiskne se k dlouhé blůze v barvě stříbra, která jí spadá přes kalhoty. Nevypadá, že by se jí to líbilo, ale ani se nezdá zahanbená či překvapená. Jedinou polehčující okolností je, že to vlastně není jeho neteř, ale jen dcera dobrého kamaráda, kterou se rozhodli považovat za neteř. A ona není dítě, nýbrž mladá žena, bude jí tak sedmnáct nebo osmnáct. A někomu jako Erhard, kdo o sexu či svádění žen nic neví, se jeho snahy o sblížení nezdají sexy ani svůdné.

Za sebou Erhard slyší, že chodbou přichází Reina Aritzová.

„Señore Jørgensone, díky za návštěvu a šťastný nový rok,“ řekne Reina, když ho spatří s obálkou v ruce.

Erhard se rychle otočí a strčí do dveří od obýváku. André Aritzta rychle odtáhne ruku od neteře, postaví se strnule jako komorník vedle ní a roztrpčeně se na Erharda podívá. Neteř se pořád zdá lhotejná. Jako by ji nalil šampaňským nebo jí řekl něco, co ji ohromně zaujalo. „Vaše krásná žena vás hledá,“ řekne Erhard nahlas.

„Aha, díky,“ odpoví André a roztrpčený výraz z jeho tváře zmizí.

„Ten humr vystydne,“ říká Reina Aritzová do pokoje. „Nezapomeňte si vzít sklenky na šampaňské.“

„Šťastný nový rok vám i vaší neteři,“ řekne Erhard Andrému Aritzovi, otočí se k nim zády a jde zase dolů. Takových věcí vidá spousty, ale přece jen přemýšlí, jestli to není naposledy,

co do tohoto domu přišel. S Andrém Aritzou by to teď mohlo být ještě obtížnější. Na druhou stranu dostává práci jako ladič zřídka. Hlídá si těch několik málo kšeftů, které má. Neexistuje žádný důvod, aby se rozhodoval hned teď. Uvidí tyhle lidi zase až za rok.

Rozsvítí ceduli a doufá, že na něj někdo mávne, než pojedě domů.

10

Přede dveřmi stojí muž. Než Erhard otevře, dívá se na něj okénkem. Počítá do třiceti, jestli ten člověk neodejde. Jmenuje se Francisco Bernal a mne si oči, na nichž má sluneční brýle, jako by byl unavený nebo se mu do očí dostal prach. Jednatřicet. Dvaatřicet. Třiatřicet. On tam ale stojí dál a dívá se rovnou do dveří, jako by se měly každou chvíli rozletět. Pohledný mladý muž před čtyřicítkou, má pár dětí a manželku, která pracuje v jednom hotelu. Erhard otvírá.

Policajt se podívá Erhardovi do očí. „Poustevníku,“ pozdraví ho. „Komisaři.“

„Já nejsem komisař.“

„A já se nejmenuju Poustevník.“

Bernal se zazubí. „Oukej, Jørgensone. Jak se máte?“

„Fajn. A vy? A děti?“

„To mladší zrovna mělo spalničky.“

Erhard přikývne. Zná policejního vicekomisaře už několik let. „Včera odpoledne volal váš kolega,“ řekne Erhard.

„Byli bychom totiž nejradši, kdybyste přišel na stanici.“

„Včera jsem nemohl.“

„Tak pojedte se mnou teď.“

„Teď jste přece tady. Nechápu, co ještě potřebujete vědět. Moc toho nevím. Vím jen to, co jsem vám pověděl.“

Policista si sundá sluneční brýle. Vypadá unaveně. „Můžu vás vzít na stanici a zase vás odvézt domů.“

„Jste hodný, ale děkuju.“

Bernal se podívá na jeho auto. „Co se vám stalo s bočním zrcátkem?“

„To se stane, když člověk jezdí s taxíkem.“

„Jørgensone, poslali mě, abych vás přivezl na stanici. Neztěžujte mi to.“

„Říkejte mi ‚señor Protipředpis‘.“

Bernal se zazubí. Má upřímný úsměv. To má Erhard na něm rád.

„Proč jste do telefonu neřekl, kdo jste?“

„Bylo špatné spojení,“ odpoví Erhard. „Víte přece, jak to tady za městem chodí.“

„Pokud já vím, s novými kabely se to hodně zlepšilo.“

O těch Erhard nic neslyšel.

„Proč jste nezavolał znovu?“ pokračuje Bernal.

„Byl Nový rok, byl jsem unavený.“

„Byl jste taky unavený, když jste našel tu mrtvolu?“

„Ano.“ Erhard myslí na slova vycházející z očí Billa Hajiho, ale nepamatuje si je. Takové informace člověku k větší důvěryhodnosti nepomůžou.

„Kdy jste byl naposledy u doktora?“

„Ale no tak, nechte toho,“ řekne Erhard a vytáhne řidičák. Jako taxikář ho člověk musí mít u sebe pořád, ale on ho nikdy neukazoval nikomu jinému než Bernalovi, který ho kontroluje pokaždé.

Bernal se dívá na datum. Říjen 2011. „S viděním v noci žádné problémy nemáte?“

„Samozřejmě že ne.“

„To se přece ve vašem věku může stát.“

„Tohle je šikana. Dva jiní řidiči jsou starší než já.“

„To opravdu ne. Albertu Ramirezovi je osmašedesát, Luísovi Hernaldovi Espositovi je šestašedesát.“

„To je impozantní, mladý muži. Ale nemění to nic na tom, že jsem dobrý řidič.“

„To já vím. Ale taky jste tak umíněný, že vás za to můžu zadržet.“ Najednou má v očích podivně vážný pohled.

„Poustevníku, musím se vás na něco zeptat.“

Toho jména se nedokáže zbavit. Před několika lety ho to rozčilovalo a snažil se lidi přimět, aby mu říkali Jørgensone. Ale neutrželo se to. Není nic vytrvalejšího než přezdívka vzniklá z nepochopení. „Povídejte.“

„Týká se to... Chtěli bychom vědět něco ohledně Billa Hajho.“ Bernal se rozhlíží.

„Jen klid. Kromě nás tu nikdo není. Jenom kozlové.“

„Požádal jsem Péreze-Lúñiga, aby počkal v autě.“

Erhard se podívá ven k policejnímu autu a až teď si všimne tmavého stínu, který sedí uvnitř a drží se držadla na stropě vozu. Lorenzo Pérez-Lúñigo je doktor, a to jen průměrný, ale taky je to jediný soudní lékař na ostrově. Schopný není, jen se bere vážně a má se neobyčejně rád. Je to příšerná figura, Erhard ho před několika lety málem ohlásil na policii za nedůstojné zacházení s tělem zemřelého, ale Bernal Erharda přemluvil, aby to nechal být.

„Jak se říká: co se během jízdy v taxíku stane, to si šofér nechá pro sebe.“

Bernal se krátce zasměje. „Nemohli bychom aspoň jít dovnitř?“

Erhard jde napřed do obývacího pokoje, který slouží i jako kuchyně. Opře se o kuchyňský stůl a naznačí komisaři, že může udělat to samé.

„Pořád jste si sem nedal zavést vodu,“ povídá komisař a dívá se na prázdnou láhev od koňaku stojící na stole.

„Voda je pro želvy,“ odpoví Erhard.

„Vždyť vy taky žijete jako želva. Dělá si starosti.“

„Tak si je nedělejte. Už jsem zažil horší věci.“

Bernal pokrčí rameny. „Říkal jste do telefonu, že mu psi pokousali obličej.“

„Říkal jsem, že mu obličej sežrali.“

„A že sedí na autě. Tedy ti psi. A koušou ho.“

„Jo, žrali ho. Tak jsem to viděl.“

„A jste si jistý? Byl to obličej?“

„Viděl jsem jeho licousy, vlasy. A viděl jsem jeho oči.“

„A co když jste byl unavený?“

„Vím, co jsem viděl.“

„Nebyla to třeba záda?“

„Ledaže by měl oči na zádech.“

Komisař se usmívá. „Nemůžeme najít jeho prsten. Měl hodně zvláštní prsten, který nemá žádnou cenu, kdyby ho člověk chtěl prodat.“

„Kdovíco všechno ta zvířata sežrala?“

„Postříleli jsme všechno, co tady kolem běhá po čtyřech. Dokonce jsme zastřelili i pár psů, kteří nebyli divocí. Lorenzo se hrabal v psích střevech a byl v nich až po lokty. Ale žádný prsten nenašel.“

„V tom případě tedy byl ve svém živlu. Ale možná ho nestačili spolknout. Třeba ten prsten někde leží. Kdoví kde se takoví psi schovávají.“

„To bychom ho našli. Prohledali jsme celé okolí. Problém je v tom, že všechno, co ti psi v sobě měli víc než tři až čtyři hodiny, je tak rozložené, že nepoznáme, co to je. Ale prsten ne, ten bychom měli najít. A pokud z něj ti psi naposled... ehm... sežrali obličej, bývali bychom měli najít i ten.“

„Kdy jste se tam dostali?“

„Přijeli jsme, jak nejrychleji to šlo.“ Policista se dívá na laminátovou podlahu, která je popraskaná a poslepovaná izolační páskou. „Říká se tomu sólonehoda. Sólonehoda.“ Pronese to slovo několikrát, jako kdyby ho najednou udivovalo. Erhard pocítí úlevu, ale bojí se dát to policistovi najevo. Otočí se a lhostejně cosi přerovnává na kuchyňském stole.

„Jak dlouho to trvalo?“

„Vždyť už byl po smrti. Byla silvestrovská noc, jak jste sám říkal.“

„Kde tedy je problém?“

„Máme na krku jeho rodinu. Láska připravuje lidi o rozum.“

Do té rakve je třeba mít co položit. Nejenom kamení z Alejandrovy stezky. A taky ten prsten, na kterém jeho sestře strašně záleží.“

„Nezkoušejte to na ně s nějakými podfuky. A už vůbec ne na Eleanor. Z toho by nevzešlo nic dobrého.“ Erhard si pamatuje Billovu sestru, jak se dívá do zpětného zrcátka. Je dvakrát tak maskulinní jako Bill.

„Sakra, proto přece na tom tak makáme. Vždyť to znáte, takový prsten, to jako by byla jeho osobnost. Rád bych jeho sestře ten prsten dal a řekl jí, že v té rakvi je on. Nemůžou tam ležet jenom zbytky jeho bot a játra, kterých se ty bestie z nějakého důvodu ani nedotkly.“

Erhard se neodvažuje pohlédnout ke kuchyňské polici, kde prst leží v dóze na kávu s nápisem Mokarabia 100 procent Arabica. „Já vám nijak nepomůžu.“

Komisař se rozhlíží, jako by chtěl říct ještě něco. Pohledem nadlouho spočine na kusu stěny, kde chybí tapeta. Je tam vidět holé dřevo. Bledá překližka a na ní tesařovy značky. Erhard ho vyprovází k autu. Pérez-Lúñigo se zdá netrpělivý.

„Kdybyste slyšel, že někdo ten prsten našel, rád bych to věděl.“

„Ano,“ odpoví Erhard. Pokud uslyší o někom, kdo prsten najde, hned zavolá.

„Vyprávěl jsem vám, že jsem znával jednu dánskou holku? Bydlel jsem tehdy na Lanzarote. Byla to taková malá čertice, naprosto nevladatelná.“ Komisař se posadí do vozu, ale dveře nechá otevřené. „Najednou prostě odjela domů. To je problém s těmihle ostrovy, že všichni rozumní lidé dřív či později odjedou.“

„Tu neznám,“ řekne Erhard.

Erhard si povídá s Klučičím mužem.

Aaz je asi jediný typ, kterého nedokáže odhadnout. Je to možná první člověk, který není žádný typ a zároveň představuje všechny typy najednou. To se Erhardovi líbí. Projíždějí Tindayou.

Aaz říká, že by tomu Erhard měl dát šanci. Že si to zaslouží, že to jednou musí přijít.

Erhard si ale není jistý. „Od posledně, Aazi, uteklo už osmáct roků. Jezdí sem míň turistů. Mezi nimi jsou spousty nadřazených fanoušků Arsenalu, co chtějí levné pivo a ještě levnější kundy, pokud to mám říct na rovinu. A pak rodiny, rodiny s línými dětmi, co vylezou z letadla a řvou, že chtějí k McDonaldu. Dobrých kšeftů už není tolik, i já jich mám míň. A ještě míň mám hezkých ženských.“

Nemohl bych ti navrhnout Lianu nebo některou z dalších sester?

„To je od tebe strašně milé, Aazi. Ty holky nejsou zrovna můj typ a já nejsem jejich typ. Pokud budu mít štěstí, najdu si starou, opotřebovanou a otrávenou vdovu z Gornjalu. V tom městě je vdov hodně.“

Oba se smějí. „Ne... která by chtěla sedřeného taxikáře?“ říká Erhard. „Dělníka s handicapem, se zkaženými zuby, a vůbec.“

Taky ladíš klavíry.

„Za takové věci platí skoro už jenom pitomci. Promiň mi to, ale to všechno se snáze, lépe a levněji dá dělat moderními metodami. Ano, kdoví, možná to za několik let bude platit i pro taxikářinu. Pak vás všechny sem a tam budou vozit roboti.“

A co ty, co potom budeš dělat ty, kdo mě bude vozit domů?

„Tou dobou, Aazi, já už budu po smrti a z tebe bude dospělý muž a na mě už si vůbec nebudeš pamatovat. Tou dobou tu bude tunel do Afriky, aby sis mohl vyrazit na Saharu a jezdit na elektrických velbloudech.“

Aaz neodpovídá, dívá se na víko přihrádky u spolujezdce, která se dá otevřít stisknutím palce.

12

Dospělí muži s draky.

Erhard zhasne ceduli, zastaví na pobřeží u Dun a dívá se na ktery. Sám si může určovat, kolik chce mít práce a kdy. Když chce jezdit celý den, tak může. A následující den mít volno, když se mu to hodí. Jede prostě tam, kde jsou zákazníci, a vozí je. Tak to připadá jemu samotnému. Není to těžké, nic to od něj nevyžaduje. On prostě ví, kde zákazníci jsou. Je to stejné jako s klavírem. Potřebuje slyšet jen několik tónů a ví, co je třeba ve skříni opravit, jestli se někde něco zasekává, jestli to má co dělat s vlhkostí nebo jestli tam je trochu prachu nebo žmolků. Stejně tak dokáže číst dopravu, tak či onak to vycítit ze vzduchu, poznat to podle zvuků z letiště, vytušit to ze shonu na hlavní třídě. A ví, kde čeká nějaká dáma s pubertální dcerou a chce po nákupech domů do hotelu, kde za chvíli vyjde na ulici partička podnikatelů a hvízdnou na něj, aby je odvezl do nejbližšího strip baru, nebo kde od moře vyleze na silnici nějaký surfař s nohama od písku a nechá se za svoje dolary s prknem na střeše odvézt do města. Mnozí kolegové ho za to nenávidí, jiní z něj mají téměř posvátnou hrůzu. Někteří z katolíků se křížují, když přijede do dílny. Na dispečinku mu dávají kšefty zřídkka, protože vědí, že má dost práce i tak. Čas od času se ho nějaký mladý řidič zeptá, jak to dělá. Erhard se třeba ukáže v baru v hotelu Phenix a mladý řidič přijde k němu a na všechno se ho vyptává, zatímco jeho kamarádi povykují někde vzadu. Počkejte, tamhleten, to je legenda, volá na ně, ten mi dá zlato. Ale Erhard mu žádné zlato nedá, on to nedokáže vysvětlit. Dokáže jen říct: Sleduj provoz, myslí na lidi, kam bys ty sám šel, když počasí vypadá takhle a takhle, a dneska hodně lidí

někam jezdí, a tak dál. Dobré rady, ale jistě nepoužitelné. Pravda je totiž taková, že on sám neví, odkud to má. Je to jako hudba, říká mladíkovi, který zpravidla neví o hudbě nic.

Mladí řidiči se chtějí učit, ale ti ve středním věku jsou zatrpklí. Ti jezdí taxíkem a k ničemu jinému se nedostanou, ale dobře z toho nebudou žít nikdy. Podle nich je Erhard parazit, *extranjero*, který nejenže přijel proto, aby jim bral zákazníky, ale ještě se chová, jako by byl lepší než oni. Bydlí sám za městem v Majanichu, nemluví s ostatními šoféry a jen si ve svém starém mercedesu čte knihy, pokud tedy zrovna nejezdí a nebere jim jediné zákazníky, kteří se ten den najdou. Takhle přemýšlejí a takhle mu to dokonce někteří z nich i říkají. A mají pravdu. I v tom s těmi knihami. Zpočátku to dělal proto, aby si odpočinul a ukázal ostatním řidičům, že se pořád nehoní za dalšími zákazníky. Přestal brát lidi, co na něj mávali na ulici, začal parkovat až na konci fronty na hlavní třídě a dělal všechno, co se dělat dalo, aby mohl zůstat celý den u dobré knihy.

V kufru auta má bedýnku s paperbacky, ve kterých se tu a tam přehrabuje a něco si vybere. Rád se dívá na přední strany obálek a prohlíží si vyražená písmena, jimiž jsou názvy vytištěné. Nebo knihou listuje a kouká se, kolik listů má přeložený roh. Když je tam přeložených rohů hodně, je to dobré. Knihy kupuje, někdy po bedýnkách, od kamarádky Solilly, která má v Puertu krámk s použitým zbožím. Párkrát za měsíc, když veze někoho na letiště, se cestou zpátky u ní zastaví a odveze si domů několik knih a možná i nějaké oblečení. Kniham nic není. Oblečení trochu páchne. On je vypere, než si je oblékne. Pověsí je na šňůru za domem a nechá je tam viset týden. A pach zmizí. Namísto toho je oblečení cítit kořeněnou půdou ostrova. On dokáže sedět v autě a číst si celý den. Musí být nějaká práce i pro ostatní. Všichni musejí živit ženu a děti, nemůžou si dovolit, aby si jen tak četli. On nic nemusí. Čím víc vydělá, tím víc posílá Anetě. Každý měsíc převádí na její konto většinu výdělku. Nikoli s přátelským pozdravem, nýbrž elektronicky a bez duše. On

si nic jiného nezaslouží a nic zvláštního nepotřebuje. Dokáže žít z kafe a konzerv, které nakoupil před mnoha lety. Konzervu ohřeje a jí rovnou z ní. Nevadí mu to. Někdy chodí do dobrých restaurací, co na ostrově jsou, a dlouhé minuty si vybírá drahé víno a ořízne si dobrý doutník. Ani to mu nevadí. V létě si čte v autě, okénko otevřené, a v zimě si s sebou vozí rozkládací židli a postaví si ji na chodníku vedle auta. Ostatní šoféři se potí v autech a nenávidí ho.

Když člověk jede Dunami a pomalu mívá tiché hotely se zahradníky a jejich horlivými vodními hadicemi, jsou nad mořem vidět draci. Honí se sem a tam jako ptáci. Erhard zaparkuje auto nahoře na cestě a jde mezi dunami dolů k vodě. Tam je slunce drsné. Nebo to tak člověku připadá. Pláž se táhne donekonečna, moře je jako obrovský vzdušný zámek, který najednou zůstane ležet na konci béžové duny. Dneska se po pláži žádná rodina neprochází. Vítr je moc silný, písek sviští a bodá.

Vedle kontejneru se surfařským vybavením stojí na několika europaletách občůdek. Nabízejí tam zmrzlinu, hudbu, závěťří a stín. Erhard si dá pivo San Miguel a sleduje postavy, jak je lana tahají sem a tam. Dospělí muži s draky. Občas si je vítr zcela podmaní, jindy je to přesně naopak. On si frustrujícím způsobem uvědomuje všechny zvuky, jež se z občůdku ozývají. Každé zakašlání či zašramocení s kávovarem. Blízkost možností. Paní v občůdku je možná o dvacet let mladší než on, ale na pohled udřená. Je to mniška, onen tvrdě pracující, mlčící, obtížný a příliš laskavý typ. Rozvedená matka čtyř dětí, která si musela najít práci, když od ní manžel utekl. Coby potenciální přítelkyně je na jednu stranu zkušená a nanejvýš obstojná, na druhou stranu děsivá. Sehne se a dívá se okénkem na draky.

„Je mezi nimi některý z vašich synů?“ hádá Erhard.

Ona se na něj udiveně podívá. „Vy znáte mého Robbieho?“

„Já tak trošku znám skoro všechny.“

Kolem čtvrté hodiny odpoledne jede Erhard ke hřbitovu do Oleany a zaparkuje na protější straně cesty. Dívá se na ně, jak v malém průvodu a se spoustou květin přicházejí ulicí. Tohle je pro bohaté rodiny typické. Ti se zesnulými nejradši jdou tak daleko, jak je to možné, zatímco chudí utrácejí veliké sumy za drahé pohřební vozy. Hajiovi balancují s rakví hřbitovní bránou a vydají se po jedné z pěšin. Rakev se nezdá lehká. Snad do ní nakonec přece jen hodili pár kamenů. Eleanor jde až úplně vzadu a po jejích bocích kráčejí mladá vysoká žena s vlasy přes oči a starší žena, jistě teta. Na protější straně ulice vidí Erhard policistu, který si na to vzal pěkný oblek, ale zdá se ještě unavenější než posledně. Pokyne Erhardovi a jde za průvodem.

„To je boží trest,“ slyší Erhard od paní sedící na balkoně několik pater nad ním. „Na takového buzeranta je tenhle ostrov moc malý.“

14

V noci leží Erhard v posteli, jedno oko otevřené, a zírá na obdélníkový telefon se zamotaným drátem. V předspánkové fázi vidí sám sebe, jak vstává a zvedá sluchátko. Ráno snídá, dívá se na telefon, slyší ho zvonit a bezdůvodně to zvedne. Přemýšlí, že zavolá sám. Letos to je osmnáct let. Ale nemůže, a tak pospíchá ven do auta.

Když vchází do supermarketu, všimne si telefonního automatu v rohu. Nebo – když mívá obchod s elektronikou, jakých jsou v Corraleju spousty – na dálku vidí ve vybledlé krabici telefonní záznamník. Takhle to má na začátku ledna od té doby, co Aneta zavolala a vynadala mu. Nestačil jí nic říct. Prostě zavolala

a zavalila ho svým hněvem. To bylo roku 1997, hned poté, co začal domů posílat peníze. Nemohla to vydržet. Nedokázala jeho zatracené peníze snést. Nic od něj nechtěla. Nic. Je po tobě, seš po smrti, a pak to položila. Rok poté zavolala znovu. Tentokrát nic neříkala, jen dvacet vteřin brečela. Od té doby nezavolala. Letos to ale je osmnáct let, co od ní odešel. Očekával by, že mu zavolá. Téměř si to přeje. I přesto, že brečí jen ona. Ale nic se neděje. Možná zapomněla jeho číslo, nebo zapomněla na něj. Třeba se znovu vdala. Nic se neděje.

Vezme všechny kšefty, které se namanou, jezdí odpoledne i večer, dokud není tak unavený, že se mu klíží oči. Potom jde do přístavu a koupí si první láhev vína, která mu přijde pod ruku, sedí sám na molu a dívá se na děti, jak skáčou do vody, dokud se poslední paprsky slunce nepustí kamenného ostrůvku Isla de Lobos a moře nezčerná. Potácí se k domu v Calle el Muelle a dole u vchodu zazvoní na Raúla a Beatriz.

„Jen pojď dál, kámo,“ říká Raúl, vždy pohotový.

Otevrou dveře, ona má žluté průhledné letní šaty, ve kterých jsou jí vidět dlouhé hnědé nohy; on je v košili, zapnuté má jen tři nejspodnější knoflíky. Vítají ho, jako by to byly jeho děti. Jsou krásní, otevření a šťastní. Zrovna si udělali mojito. Jdou nahoru na střešní terasu.

Beatriz sedí Raúlovi na klíně, líbají se. Erhard vypráví o kiterech, o Billovi Hajim a o Monice, matce Klučičího muže. Raúl říká, že Erhard je nejneuvěřitelnější chlap, jakého zná, a Beatriz jde pro nové drinky a pro víno pro sebe. Míjí ho se závanem parfému požehnaného bohem a rukou s dlouhými červenými nehty mu projede řídkými vlasy.

On vždycky dělá, jako že to nemá rád, ale jsou večery, kdy právě o takové ruce sní. Ty nehty jsou jako ořezané tužky a jeho řídkými vlasy se od nich táhnou dlouhé pruhy. Bylo by to samozřejmě něco jiného, kdyby to opravdu byly jeho děti, kdyby Raúl byl jeho syn a Beatriz jeho snacha. Ale on dobře ví, že to oni nejsou, a jeho pindour to ví, a to je vše. Ani nemá vůči

Raúlovi špatné svědomí. Raúl je Raúl, ztělesněná domýšlivost a arogance. Sice to je syn svého otce a partner Beatriz, ale nikdo si nemůže být ničím jistý. Chce mít všechno, ale nechce se vázat. Má všechno, ale nechce nic vlastnit. Je nepřizpůsobivý a okouzlující a pořád se opíjí, nebo se zrovna z opice vzpamatovává. Ať tak či onak, jakkoli nemožné se to zdá, je to Erhardův nejposlušnější žák. Erhardův jediný žák. Tehdy to byl mladý a hloupý muž, který měl v hlavě jen lacinou zábavu a americké pornočasopisy – a zjevnou potřebu vyhýbat se dalším problémům s učiteli, policií, sousedy a našťvanými mladými holkami, a hlavně se svým otcem. Erhard ho musel naučit, aby se na věci díval v širších souvislostech a dokázal proniknout za otcova slova, za pohledy holek. Aby mezi spontánními výbuchy a bídne realizovanými pokusy o samostatnost dokázal přemýšlet a plánovat. Aby, jedním slovem řečeno, měl trpělivost. Něco v tom klukovi, který od té doby dorostl v muže, zůstalo. A zůstalo toho v něm tolik, že se z něj stal klidnější, méně roztěkaný, méně děsivý, veselejší člověk. I jeho otec si tohoto vývoje povšiml, avšak ten si myslí, že tomu nepomohlo Erhardovo přátelství, nýbrž dlouhé roky zarachů, pohlavků a regulovaných bankovních účtů.

Výsledkem je dlouhé přátelství, Erhardovo nejpevnější a nejvíc prosáklé alkoholem. A jeho jediné. V tomto vztahu Erhard má hlas a cenu a připadá si obdivovaný a uznávaný jako člověk, jakým je posledních dvacet let.

Pauli Barouki, ředitel firmy TaxiVentura, ovšem tvrdí, že to je přátelství pomýlené a bizarní. Protože Raúl sedí ve správné radě u konkurence. Zlí jazykové tvrdí, že za jejich přátelstvím něco vězí. Říká se, že Erhard pro Raúla pracuje, že od něj dostává kšefty nebo že mu pomáhá z problémů. Vlastně ale ani jeden nemá s životem toho druhého nic společného. Mluví spolu o jídle, chlastu, rvačkách v baru U Žlutého kohouta. Erhard vypráví historky o lidech z Corraleja nebo Raúl povídá o prachatých sviních, jak on říká, a o jejich nemožném milostném životě,

a Beatriz se směje. Ani jeden z nich nechce vědět, co ten druhý dělá a čím se zabývá. Raúl není zvědavý na taxikářský život. Kdykoli Erhard začne nadávat na dispečink nebo na nová pravidla pro šoféry, Raúl jen mávne rukou, tak jak se to naučil od svého táty. Nezajímají ho ani knihy, co Erhard čte. A ten se zase neptá Raúla na jeho firmu Taxinaria, ani odkud má tu strašnou spoustu peněz. Erhard počítá, že to dostává od otce, přestože Raúl často říká, že si chce svoje peníze vydělávat sám. Jenom tehdy v té záležitosti s Federikem Molinem a tím kufrem zašel Erhard podle Raúla moc daleko. Bylo to ilegální, ale v zájmu dobré věci, říká si Erhard dneska o epizodě, o níž od té doby nemluvili.

Dívají se na město a na pláž. Voda vypadá jako marcipán.

Raúl ukazuje ránu, co má na kloubu na ruce. „Trochu jsem se U Žlutého kohouta nepohodl s jedním námořníkem,“ směje se. „Říkal něco o mojí holce.“

Beatriz se roztrpčeně odvrátí. „Já jsem se tě o takový věci neprosila.“

„Nedalo se to řešit jinak?“ ptá se Erhard. Přestože ti tři nebo čtyři obejdové, kteří se v nočním životě Corraleja vždycky zapletou do rvačky, si podle něj zpravidla pár ran zaslouží. Zná je, mnohokrát je všechny vezl domů.

„Toho neznáš,“ říká Raúl. „Ale zasloužil si to. Otravoval mě už několik měsíců, možná i roků. No ale na to se vyser, o tom se bavit nebudeme, co, Beo? *Salud.*“ A napije se.

Namísto toho si povídají o víně, co pijí, a o západu slunce a později o východu slunce a o nových lodích, co kotví v přístavu, a o Petře a její dceři, která podle Raúla je pro Erharda přesně to pravé. Raúl se směje tomu, že Erhard tu holčinu nikdy neviděl a zná ji jen z fotky, která visí u její matky v kadeřnictví.

„Co to s tebou a s těma ženskýma je?“ ptá se Beatriz.

Raúl zvažní. „Erhard o svojí minulosti nemluví.“

„To může mít hodně důvodů,“ míní Beatriz.

„Dej si pozor na prsty,“ varuje ji Raúl.

„Bojíš se lásky?“ pokračuje Beatriz.

Raúl zvedne Erhardovu levou ruku, aby si všimla jeho chybějícího prstu.

„No ne,“ říká Beatriz. „Jak se to stalo?“

„Láska má hodně tváří, ale jenom jednu řiť,“ řekne Erhard.

„To je poetický,“ povídá Raúl. „Dá se k tomu říct jen tolik, že manželství je nebezpečná věc.“

Beatriz do něj šťouchne: „To není žádná legrace. Proč o tom mluvíte takhle?“

„Povídej jí o dceři té kadeřnice,“ říká Raúl. „Pětkrát nebo šestkrát se s ní užuž mohl seznámit, a pokaždé z toho vycouval.“

Bylo to spíš čtyřikrát. Včetně té silvestrovské noci. Ale o tom se mu mluvit nechce.

„Bylo to myslím loni. Nebo předloni. Ten rok, kdy v lednu pořád jen přšelo.“

„Předloni,“ řekne Beatriz.

„Zaparkuju mezi dvěma kšefty a jdu ulicí, kde bydlí Petra s manželem. Jejich dcera tam tehdy bydlela taky. Syna mají na internátní škole. Otevřenými dveřmi na balkon slyším Petru. Slyšela jsi Petru, s tím jejím typickým yorkshirským přízvukem?“

Beatriz vrtí hlavou, ale směje se.

„A pak slyším jejího muže, to je poloviční Maročan, patří mu mimo jiné několik obchodů s elektronikou v Puertu. Hádají se o něčem ohledně synova pobytu na škole. A já jen tiše stojím ve vchodu naproti a koukám nahoru, abych uviděl, abych aspoň zahlédl tu jejich dceru, kvůli které do mě Raúl pořád ryje. Stojím tam snad hodinu. A civím nahoru a dívám se po každém sebemenším stínu, který se na stropě pohne, a celou dobu počítám, že spatřím jejich dceru na balkoně nebo ve velkém okně vedle.“

„To je úplnej Hamlet,“ směje se Raúl. Beatriz ho umlčí.

„Chtěl jsi říct Romeo,“ říká Erhard a pokračuje: „No ale zaberu se do toho tak, že si vůbec nevšimnu, jak těsně kolem mě projde žena a za ní se táhne taková ta sladká vůně, skoro jako med. Přejde přes ulici a vejde do domu. A až když se dveře od domu zavřou,

hádku rychle odezní a Petra ovíněným hlasem vykřikne: „Luisa, darling,“ dojde mi, že jejich dcera zrovna prošla kolem mě.“

„A co pak, co dál?“ zpozorní Beatriz.

„Nic,“ říká Raúl. „Právě to je ta krása. Tohle je Erhard. Nesta-
ne se už nic, ani prd.“

„Cože?“ ptá se Beatriz. „Tys nešel nahoru?“

„To je záměr, že se s ní nikdy nemám sejít.“

„No ne,“ vykřikne Beatriz nadšeně. „To přece nemyslíš vážně?“

„Když dostanu znamení z vesmíru, pochopím to.“

„Ale jak víš, že to je znamení?“

„To poznám. Je to tak dané.“

„Salud, na Luisu,“ připije Raúl.

„To přece nemyslíš vážně,“ opakuje Beatriz a napije se.

Erhard v podstatě doufá, že Luisa je trochu starší verzí Bea-
triz – a že má rty jako Kirsten, kterou před několika desítkami
let mrdal v zadní místnosti v jednom baru v Horsens, a zadek
jako jedna z těch plážových volejbalistek, které nedávno vezl
do Sport Fuerte. Ale ve skutečnosti to jistě je docela obyčejná
a milá holka s bledými anglickými prsy – jako její matka – a nosí
květované šaty.

„Salud.“ Erhard ze sklenice cucá rum s cukrem a ze zubů si
šťourá lístky máty.

„Nakonec se z toho stane posedlost,“ povídá Beatriz. „Za de-
set let nedokážeš myslet na nic jiného a budeš mluvit pořád jen
o ní, jen počkej a uvidíš. Jako takoví ti rybáři, kterým se po dlou-
hé době konečně jednou na udici chytí obrovská ryba, a pak jim
uteče.“

„Taková kočka to zase není,“ poznamená Raúl. Beatriz do něj
šťouchne loktem.

„Zatím to bez přítelkyně zvládám, takže proč bych to nezvlád-
nul ještě chvíli,“ odpoví Erhard.

„Proboha, sedmnáct let,“ namítne Raúl. „To je tím, že bydlíš
za městem v tý díře.“

„Není to tak jednoduchý, jak říkáš.“

„To já vím. Ale co kdybys domů posílal jenom půlku nebo čtvrtinu toho, co posíláš teď? Pak by sis sakra mohl dovolit něco jinýho.“

O tom Erhard nechce mluvit.

„Bývalý manžel jako z ráje,“ otočí se Raúl k Beatriz. „Posílá domů do Dánska celý svoje jmění.“

„To je přece hezké,“ odpoví ona.

„Zachránit sám sebe, to něco stojí. Takhle jsi to jednou řekl, nebo ne? To jsou moudrá slova, kámo.“ Raúl se směje. „Já chci říct jen to, že když bydlíš venku za městem, nevedeš zrovna rušný společenský život. Musíš si vyrazit a s někým se seznámit.“

„Pokud se s někým seznámit mám, tak se s ním asi seznámím.“

„Buď tak laskav a na karmu a tyhle žvásty se vykašli. Jestli ti tak vadí, že ti říkají Poustevník, tak z tý svý želví skořápky vylez.“

„Myslíš z krunýře?“

„Jo, to taky. Poznávej nové lidi, seznam se s nějakýma ženskýma.“

„Hele, já taky chci poznat nové lidi. Proč se nikdy neseznámíme s nějakými novými lidmi?“

„Vždyť se s novými lidmi seznamujeme, na lodi a tak.“

„Jo, tam jsou staří chlapi se starými penězi. Chci říct, že bychom měli poznat nějaké zajímavé lidi, třeba v Barceloně.“

Raúl namítne, že to jsou kecy a že se opila. Říká jí, že si nemá nač stěžovat, a strčí jí ruku pod šaty. Erhard klouže pohledem po střechách, které se řítí dolů k moři a strkají antény pod vodu. Sedí bez hnutí a dívá se před sebe. Zavře oči, aby se mu to všechno otočilo správným směrem. Když oči zase otevře, je terasa prázdná. Židle jsou prázdné, všechno je uklizené. Přes sebe má přehozenou tenkou deku a světlo svítí jen tlumeně. Nebe je zastřené, modré, bez života. Hvězdy ve světle z města nejsou vidět.

Erhard veze ženu. Z přístavu v Corraleju, kde po cestě trajektem stála, kudrny na hlavě na všechny strany, do Sport Fuerte, kde nemůže najít adresu bytu, ve kterém má bydlet. Bude jí tak k šedesáti. Prsty má dlouhé, už teď hnědé a bez prstenů. Švédka. Je zmatená a z něčeho nervózní. Skoro můžou spolu mluvit, přestože on už z té trochy švédštiny, co uměl, mnohé zapomněl. Ona se ho ptá na náhrdelník, co má pověšený na zpětném zrcátku. Je na něm zkorodovaná stříbrná lampička. Je tady strašná tma, odpoví jí a ona se tomu směje. Má nádherný smích. Říká mu, že to byla zajímavá cesta. Podává mu peníze do ruky pomalu a pečlivě, takže Erhard stačí zaznamenat dotyk jejích prstů. Po takových věcech se mu stýská.

Avšak ani z toho nic nevzejde. Skončí to tím, že jí pomůže s kufry a dívá se na ni, jak si ve zmatku sedá na bobek a hrabe se v tašce. Nedá mu svoje číslo, jak na okamžik zadoufal, a jeho malou vizitku zapomene na zadním sedadle spolu s nějakými papíry z trajektu. On to bere jako znamení. Co jiného by to mělo být? Je moc starý a ošklivý.

Při siestě jede domů a naobědvá se.

Vytáhne prst z kapsy. Je světlehnědý a křivý, on má prsty růžové. Až na nehty, ty má úplně černé. Tady na ostrově nehty člověku zčernají. Černý prach, který visí ve vzduchu nad ostrovem, si sedá na všechno a zalézá pod nehty. Erhard si na dvoře nehty vydrbe kartáčem na boty a opláchne si je. Ale nehet Billa Hajiho ne.

Izolační páskou si přilepí prst na levačku. Místo, kde si prst k ruce připojil, je zakryté stříbřitou páskou, takže to skoro vypadá, jako by měl ruku celou. Stojí před zrcadlem a dívá se na sebe – s rukou podél boku, s rukou pod bradou, se založenýma rukama, s palcem v kapse kalhot. Je to jen drobná změna, ale sluší mu to. Má nový malíček. Připadá si skoro normální; když zase vyjíždí, nemůže si pomoci a nechá si prst na ruce.

U kruhového objezdu za Puertem stojí dvojice. Erhard je veze do půjčovny kol ve Via Panitta. Přeřadí rychlost a v rytmu si ťuká do volantu. Nikdo nic neříká. Nikdo mu na ruku nezírá. Ti dva si jen povídají o... ano, o něčem. Pak jede do La Olivy, pro nějakého muže a jeho psa, který musí ke zvěrolékaři, a pak zase zpátky. Pes, starý ovčák, sedí bez hnutí a lapá po dechu. Erhard se bojí, aby pes neucítil jeho prst, ale toho zřejmě víc zajímá odkládací prostor pod ruční brzdou, kde leží zmačkaný ubrousek od oběda. Muž povídá, že psa je třeba utratit. Několikrát říká, že nic jiného se nedá dělat. Hodinu poté je zase veze domů. Pes pořád lapá po dechu, ale jeho pán je šťastný. Zvládli jsme to, šeptá psovi.

16

Nastane první deštivý den roku. Když na to dojde, sedí Erhard rád někde uvnitř a pije lumumbu. O tom tady na ostrově vědí prd, takže když je někde v hotelu – rád vysedává v chladném a klidném hotelu s barem, za kterým barman v pauze mezi cigaretami stojí –, musí barmanovi povědět, jak se lumumba má dělat. V hotelu Phenix u pláže v Corraleju vlezl jednou za bar a ukázal nové servírce, že může ohřát kakao stejnou tryskou, kterou používá na zpěnění mléka, když dělá café au lait.

Dneska je doma, kde má kakaový prášek, sušené mléko a koňak ve spíži na horní poličce. Deštivé dny přicházejí podle jeho názoru zpravidla na jaře, ale na to se na ostrově názory různí. Šlehačku si šlehá vidličkou nasazenou na vrtačku. Pak sedí do pasu nahý na židli pod plachtou a dívá se na horu. Vzhůru do deště.

Prst dal do sklenice s formalinem. Skrz sklo se prst zdá dlouhý a tenký. Jako prst faraona. Prst, který dokáže způsobit hromobití. Zblízka je jen hnědý a zkroucený. Prsten je teď volný,

lze s ním viklat, ale stáhnout se pořád nedá. Ten prsten ho začal štvát. Kdyby ho dokázal stáhnout, vypadal by prst víc jako jeho vlastní. Ale nesmí vyschnout. To by se zlomil. Nebo by se rozpadl v prach. Jako rozdrčená skořicová tyčinka.

Děšť je tak hustý, že to zní, jako by sama země hučela. Dokud to nepřestane, není slyšet nic jiného. Erhard myslí na desku z trápového plechu nad záchodem a kuchyní, kvůli které to všechno zní ještě mnohem hůř. Už sedmnáct roků přemýšlí, že ji vymění. K domu se nehodí, trčí z něj. To mu ale je v podstatě jedno. Štve ho jenom to, že deska bouchá ve větru, když fouká od jihu. To pak leží celé ráno v posteli a nadává větru, střeše nebo sobě samému, že už dávno nevyměnil starou plastovou střechu za něco jiného nebo aspoň na ni nepoložil několik kamenů, aby nebouchala tolik. Ale když už jednou vyleze ven, sedí před domem a kouká na horu nebo na stříbřité nebe, tak na nic nemyslí.

Když se někdo zeptá, jestli to není nádhera, bydlet někde, kde nikdy neprší, odpoví Erhard, že jo, ale ty čtyři nebo pět dnů deště ročně ve skutečnosti miluje. To není vidět slunce, které jinak svítí celý rok, a z nebe jako by se najednou přihrnuly svátky. Celý ostrov se zastaví. Všichni koukají nahoru na oblohu a sbírají věci, které jim leží na příjezdové cestě, na okně, na terase. A on s taxíkem nikam nejede. Když prší, jsou všude spousty zákazníků, ale on nechce dobrý deštivý den promarnit tím, že by pracoval. Zůstane s taxíkem doma, sedí pod plachtou a pije lumumbu, dokud termosku s kakaem nevypije. Pak usne. Pokud je v hotelu a opije se, půjčí si pokoj. Zpravidla zná lidi, co sedí v recepci, a jde nahoru, hodí sebou na postel a ani se nesvlékne. Z lumumby nemá kocovinu. To je na tomhle pití dobré.

Ozývají se nějaké rány. Střecha bouchá ve větru. Nebo to možná je blesk.

Je slyšet klepání.

„Erharde.“ Vytrvalým, prudkým deštěm proniká hlas. V pozadí se sice blýská, ale na jeho dveře někdo klepe. Je to měkký zvuk. Erhard odhodí deku, vstane ze židle a jde kolem domu. Déšť a vlhko mu nevádí; má rád studené kapky, které ho odvádějí pořád dál od myšlenek a od spánku, který ho nakonec přemohl. Poznává auto se skládací střechou i postavu, která uvnitř za zamlženými okénky čeká. U vchodu stojí Raúl a mlátí do dveří. „Já vím, že tam jsi. Nech toho lumumbu a vylez.“

„*Dios mío*, chlapče, abys mi tu kůlnu nezboural.“

Raúl se otočí a na ochranu proti dešti zvedne ruku, aby na Erharda viděl. Hlasitě se rozesměje a obejmě ho, takže jsou mokří oba dva. „No tak, pojď,“ říká a táhne ho za sebou k autu. „Jedeme na malý výlet.“

Erhard si zvykl, že když se Raúl chová takhle, tak prostě jde s ním. „Okamžik,“ řekne. „Hned přijdu.“ Jde okolo domu a odnese sklenici s prstem dovnitř. Postaví ji na nejhořejší policičku mezi konzervy a kakao. Chvilku se na prst kouká. Pak ho kleštěmi ze sklenice vytáhne, vloží ho opatrně do mrazicího sáčku a ten zaváže na uzel. Sáček může mít v kapse na boku svých kha-ki kraťasů a nebude mu z nich trčet. A nikdo neuvidí, co to je.

Beatriz si přeleze dozadu a na sedadlo spolujezdce šoupne Raúl Erharda. Takový Raúl je. Beatriz ho zezadu obejmě a on na šiji cítí její kučery. Ona buď voní pokaždé jinak, nebo nikdy nepoužívá stejný parfém. Ten dnešní je plný vanilky a soli. Raúl couvá celou cestu až k Alejandrově stezce a se smykem se v blátě otočí. Hudba hraje hlasitě. Je to něco hřmotného. Skoro to ani není zpěv.

„To vymyslela Bea,“ křičí Raúl.

„Já jsem jen říkala, že ty blesky jsou hezké.“

„A pak jsi řekla ‚Cotillo‘.“

„Tam jsou vidět.“

„Vždyť to říkám.“

„Proč zrovna Cotillo?“ ptá se Erhard. Stěrač jede na plné obrátky, aby bylo vidět. „Proč nezůstaneme tady?“

„Pro mé přátele není nic dost dobré. Pojedeme se podívat na vlnobití, abychom viděli, jak voda vře.“ Raúl mluví, jako by sám ty blesky objednal.

Neřídí nezodpovědně, ale pořád jede podstatně rychleji, než by se Erhardovi líbilo. Erhard si natolik zvykl řídit, že je v autě nerad jako pasažér. Dívá se přes levé rameno, kdykoli zatácejí, a sahá po řadicí páce, když jedou do kopce. Cesty se lesknou a krajina je úplně jiná jako by byla potažená černým plastem. Všude je dešť. A nikam nemizí. Země je tak suchá, že nedokáže vodu pobrat.

„Chceš jet k opravdové pláži,“ říká Raúl Beatriz. Projíždějí skrz Cotillo, od kol střiká voda a létá na domy stojící u cesty. Je znát, že Raúl z toho má radost. Beatriz se to taky líbí, možná je nalitá, přemýšlí Erhard. Možná je nalitý Erhard. Vyloučit se to nedá.

Nechají město za sebou a jedou k parkovišti a k plochému kousku země před srázem, který vede dolů ke břehu. Parkoviště je plné aut, která nestojí v úhledných řadách jako někde v drive-in kině, nýbrž v nahodilém zmatku. Je jich tu dvacet, třicet, a dokonce tu stojí i pár policejních vozů. Nebe za auty vypadá jako šedé plátno, s křiklavě zelenými čarami pokaždé, když uhodí blesk.

„Tak, a vystupovat,“ křičí Raúl, který už otevřel svoje dveře a stojí na dešti, bundu přetaženou přes hlavu.

„Nemůžeme se dívat odsud?“ ptá se Beatriz.

Raúl to neslyší. Zabouchne dveře, utíká kolem vozu a otevře jí. Ona už to znovu neřekne a vylézá za ním ven, když jí podá ruku. Erhard taky vystupuje. Během chvilky je mokrý, ale nevadí mu to.

Utíkají vpřed ke srázu. Skoro jako by hledali frontu na noční představení. Ale ta tam není. Přinejmenším ne na srázu. Scházejí dolů k vodě. Klopýtají po srázu dolů, Beatriz se neudrží a vykřikne nadšením. Blesky roztínají nebe bez ustání. Hromobití se ozývá někde daleko, skoro se ztrácí v dešti. Každý blesk zezdola nahoru nebo obráceně nakreslí jedinečnou čáru. A uprostřed toho všeho je pěnící se a skučící moře.

Pak si všimnou ostatních diváků. Ti stojí na pláži těsně vedle sebe. Tmavé siluety, někteří s kapesními svítilnami nebo lampami, které scénu zvýrazňují. Někdo křikem vydává příkazy, nějaký stroj jede na plné obrátky.

„Sakra,“ říká Raúl. „Co se stalo?“

„To asi je nějaký turistický průvodce,“ volá Beatriz.

„Proboha, to asi ne, v tomhle dešti,“ směje se Raúl.

Vydají se směrem ke skupině. Ti lidé nejsou tak natěsnaní k sobě, jak se zprvu zdálo, spíš stojí v půlkruhu kolem několika osob v jeho středu. Blikají tam modrá světla. Někjaký muž volá: Jděte zpět, ustupte. Ale nikdo se ani nehne. Vlny se jim vrhají k nohám a někteří stojí po kotníky ve zpěněné vodě.

„Je tam nějaké auto,“ volá Beatriz. „Co tu dělá?“

18

Jeden z policistů se pokouší natáhnout okolo auta policejní pásku a prostor uzavřít. Je to černý Volkswagen Passat. Na místě je rozestavených několik lamp, aby tam bylo vidět, ale generátor nestíhá a lampy střídavě zhasínají, rozsvěcují se a převracejí se do měkkého písku.

Všichni tři zůstanou stát mezi ostatními lidmi a snaží se pochopit situaci. Vypadá to na mizerné parkování nebo na ukradené a opuštěné auto. Obojí viděl Erhard už mnohokrát.

„Pojďte pryč, budeme se dívat na blesky,“ navrhuje Beatriz.

„To přece nemůžeme udělat,“ odpovídá Raúl. „Stalo se tu něco strašného.“

„Přesně to mám na mysli. Nemůžeme tady jen tak stát a koukat na to. Vždyť se tu někdo zranil.“

„Někdo přejel přes okraj srázu a skutálet se do moře,“ říká někdo před nimi.

„Jak se člověk může skutálet až sem dolů, pokud se až sem dolů skutálet nechce?“ říká někdo jiný. „Je to sebevražda?“

„Kdo tady byl první?“ zkouší to jeden z policistů. Pár lidí zvedne ruku, ale zase ji dají dolů, když se podívají po ostatních.

„Kdo nám volal? Nevzpomínám si, s kým jsem předtím mluvil.“

Předstoupí nějaký muž. Mluví s policistou v rámusícím dešti. Muž ukazuje nahoru na sráz. Policista si zprvu zkouší něco psát do bloku, ale v té spouště vody to musí vzdát. Ani mu nefunguje propiska.

„To auto je určitě ukradený, nemá espézetky,“ říká někdo. Je to amatérský surfař v barevném neoprenovém obleku.

„Pořád se taky koukají do něčeho na zadním sedadle,“ říká někdo jiný.

„Ustupte. Ustupte, sakra.“ Erhard policistu poznává. Je to Bernal. Promočený skrznastrz, oděv se mu téměř leskne. Stojí pod slunečníkem, který u auta rozevřeli, svítí si kapesní svítilnou do auta na zadní sedadlo a velkým foťákem si to fotí. „Hassibe,“ volá. „Potřebuju tady trochu pomoci.“

Ale nic se neděje. Zvuky jsou jakoby obklopené rámusem a ztrácejí se. Ostatní policisté ho neslyší. Jeden se snaží postavit lampy tak, aby nepadaly, a druhý diskutuje se saniťákem, který má v podpaží tašku. Nahoře couvá k okraji srázu jeřáb, aby mohl auto vytáhnout. Déšť ne a ne ustát.

„Nepůjdeme? Dělá se mi špatně,“ šeptá Beatriz.

„Pojď sem.“ Raúl ji přitáhne k sobě.

„Je tu někdo od novin?“ ptá se jeden z policistů.

Nikdo nic neříká.

„Ještě nikdo, šéfe,“ volá policista na Bernala.

Ten fotografuje cosi na zadním sedadle auta. Vypadá to jako obyčejné papíry, výstřižky z novin. Přichází k němu jeden z kolegů a pomáhá mu rozložit papíry na sedadlo. Diskutují o papírech, přendávají je sem a tam a Bernal fotí. Na druhém konci černého nočního prostoru blikají blesky, jako by odpovídaly na blesk foťáku.

Od auta v nárazech přichází těžký zápach. Erhard si zprvu myslí, že to je z jeho sáčku. Z prstu. Opatrně sáček osahává, jestli se uzel nerozvázal. Možná se sáček roztrhal, jak běželi po srážu dolů. Lumumbu jako by z něj vypláchli. Ale sáček mu v kapse leží tak, jak si ho tam uložil. Zároveň se zápach z auta zdá nepřátelštější a naléhavější. Jako něco, co by už dávno mělo být schované.

„To je určitě nehoda, stalo se to teď?“ ptá se Raúl surfaře.

„To auto tu nejspíš stálo celý den. Ale pak někdo zjistil, že není zamčený,“ odpoví surfař.

Do hovoru se vmísí ten, co právě mluvil s policistou. „Všiml jsem si, že na zadním sedadle je krabice a v ní něco leží. Něco z ní trčelo.“

„Co z ní trčelo?“ ptá se surfařův kamarád, který jako jediný má na sobě nepromokavou bundu.

„Vypadalo to jako...“ Víc říct nestihne.

Prochází kolem nich policejní vicekomisař, ve tváři podrážděný výraz. Bernalův a Erhardův pohled se na okamžik střetnou. Bernal se zničehonic zastaví a jde zpátky. Erhard cítí, jak Raúl ustupuje. O rozhovor s policajtem zřejmě nemá zájem.

„Poustevníku,“ povídá Bernal. „Na dramata máte čich, co?“

Erhard neví, co by na to řekl. Chce vysvětlit, že on další nehodu nevyhledával.

„Co se stalo?“ ptá se surfař.

Bernal neodpovídá. „Chci jména všech, kteří něco viděli. Pokud jste jenom zvědaví, odejděte odsud,“ říká a dívá se na Erharda.

„Přijeli jsme se dívat na blesky,“ vysvětluje Beatriz.

Bernal se na ni sotva koukne. „Tak se dívejte na blesky, seño-rito.“ Jde srázem nahoru a zmizí v dešti, který je jako hustý černý prach.

„Neměli bychom radši jít?“ šeptá Beatriz.

Raúl se na auto dlouho dívá. „Samozřejmě, andílku,“ odpoví pak.

Voda už o několik metrů ustoupila a vlny se mezi sebou rvou jako kousavá zvěř.

„Platíš lumumbu,“ řekne Erhard Raúlovi a dívá se za Beatriz, která má šaty promočené, až se jí lepí na tělo.

19

Dřív jezdíval Klučičí muž každou středu autobusem. Trvalo mu to většinu dopoledne, než dojel do Tuineje, a většinu odpoledne, než se zase dostal zpátky do domova Santa Marisa. Párkrát vystoupil moc brzy, v nějakém městečku, a musela ho odvézt policie, když začal běhat sem a tam po ulici a mlátil se do hlavy. Má přes dva metry, možná dva metry patnáct, ale obličejem, roztrásenými údy a oblečením připomíná sedmiletého kluka. Oči mu rejdí kolem dokola a nedojdou klidu. Vypadá to, jako by se snažil pochopit svět tak, že jej čte jako kód nebo noty. V taxíku si nejradši opře čelo o okénko a sleduje krajinu podél silnice. Sleduje nepřerušenu linii.

Každou středu v 10.15, i dnes, se postaví na chodník před velkou bránou a čeká, ruksak upnutý těsně kolem ramen. Už čtrnáct let nic neřekl. Jednoho dne prostě přestal mluvit. Mohl by, ale prostě nemluví, jak to vysvětlila Monica. Zpočátku Erhard dlouho doufal, že Aaz něco řekne. Každou středu spolu trávili přes dvě hodiny – hodinu cestou tam a hodinu domů. Erhard doufal, že díky blízkosti, která tak vzniká, se Klučičí muž otevře. Že tuhle důvěru Erhardovi prokáže. Stala se z toho hra, výzva,

při které šlo o to, dostat z chlapce aspoň slovo. Erhard ho dokázal přimět, aby se smál, aby otočil hlavu. Přesto Erhard každou středu prohrál. Nakonec ho to tak rozčilovalo, že požádal Moniku, aby si našla jiného řidiče. Už to nemohl vydržet. Problém ale spočíval v tom, že nikdo z ostatních řidičů Klučičího muže vozit nechtěl. Aaz musel zase jezdit autobusem.

Monica nabídla Erhardovi dvojnásobek, aby ho vozil dál. Nemusíš ho mít rád, řekla. Jenom se tak tvař. Erhard tomu dal půl roku. Peníze si od ní nevzal.

Pak se něco stalo.

Erhard slyšel, že Aaz začíná mluvit.

Přijedou domů. Erhard jde s ním dovnitř. Monica vezme chlapce za velkou ruku. Sedí spolu chvíli u klavíru. To je jedna z věcí, které mají společné. Aaz hudbu miluje. Erhard se na ně dívá, mazlí se spolu jako ptáci. Každé dva měsíce, dnes ale ne, jim Erhard klavír naladí. Dnes je jen na návštěvě.

Není to žalostný domov jako ten jeho, přestože Monica je v jeho věku a také sama jako on. Jsou tu čerstvé květiny, akvarijní rybičky a v košíku u pohovky časopisy pro ženy, drobná komoda s madonami a celá stěna se zarámovanými fotografiemi, na kterých je holčička v baletní sukýnce, muži ve vojenských uniformách u sopky Calderón Hondo a dvě mladé ženy na skútru Vespa před nějakou kancelářskou budovou. Je tam snad dvacet fotek. Všechny jsou černobílé, hezké, smutné. Uplynulý život. Ani na jedné fotce není její syn. Erhard se rozhlíží. Ani na policiče nad televizí, ani na komodě vedle madon. Ona stejně tak jako on to nejdůležitější ve svém životě schovává, aby se nemusela posunout dál. Monica je chladná a povznesená, ne snobská, nýbrž jen dokonalá s věcmi, které má. Se lžičkou v cukřence a květinami, které se hodí k záclonám.

„Co chcete?“ řekne Erhard a ani nezvedne hlavu od knihy na stole, ani nepoloží hrnek na podšálek. Je pátek dopoledne a ti tři muži v košili se na něj dívají, jak pije kafe. Jedním z nich je vicekomisař Bernal.

Ten Erhardovi na knihu položí kus papíru. Je to kus novin. Nedá se poznat, odkud pochází, moc zřetelných slov na něm není, černě je rozmazaná a papír odřený, ale přesto tam Erhard rozezná slova „portmonka“ a „bankovní balíček“. Dva podivné výrazy, které Erhard bezprostředně nezná.

„Co se tam píše?“ ptá se Bernal. „Je to dánština?“

„Myslím, že jo.“ Potřeboval by i zbytek článku, aby tomu porozuměl, ale dánštině se to podobá. „Odkud to je?“ zeptá se a z nějakého důvodu dostane strach, že to má něco společného s Raúlem.

„Do toho se nemíchejte,“ říká Bernalův kolega, malý, s očima posazenýma blízko u sebe a nepěstěným knírem. Rozhlíží se po kavárně, kde sedí už jenom jeden člověk, zdrchaný mladík s vlasy ulíznutými dozadu a přimhouřenýma očima, který celou noc pařil.

„Potřebujeme někoho, kdo umí dánsky.“

„Tak si najděte nějakýho turistickýho průvodce, jsou jich tu spousty.“

„Ne tolik, kolik jich tu bývalo. No tak, Jørgensone.“

„Řekněte mi, o co se jedná, a možná do toho půjdu.“

„Dlužíte mi laskavost za posledně. Mohl jsem vás odvézt na stanici.“

„Povězte mi, o co jde,“ opáčí Erhard a všimne si, že Bernal se hned zdá víc unavený, když se na něj člověk podívá. Možná málo spí, možná pije, možná jeho dítě pořád má spalničky.

„Zapomeň na to, Bernale, tenhle cizinec nám nepomůže,“ namítne ten malý. Je to rozhodný typ, který si s člověkem radši